

Карахме по бърже по равното мѣсто, за да се стоплимъ. Града всеичко спи; по широкитѣ гостилници заети отъ плѣненитѣ турски офицере. Въ една отъ тѣхъ, на пода въ първата ѝ стая, турцитѣ тѣй се натѣркаляле, щото нѣма на нѣда да се помърднешъ. Тукъ можахме да си пийнемъ по една чаша ковякъ и да си похапнемъ сарделки, само че нѣмаше нищо зготвено за вечеря. Посвѣтѣваха ни да идемъ въ оная гостилница „Шибка“.

На излизане отъ гостилницата, капитанъ Малининъ, събѣжъ на шега, при това безъ да помисли, че могатъ го избура, обърна се къмъ плѣнниците и каза: „Е, какъ е, ще ли се биете съ русситѣ?!“ — Тогава единъ отъ плѣнниците офицере стана отъ своето мѣсто и, както се виждаше сърдитъ, отговори нѣщо турски; азъ попитахъ стопанина, който знаеше турски, да ми преведе думитѣ на плѣнника; каза се, че турчина, на не твърдѣ деликатната постѣпка на нашия капитанинъ, отговорилъ рѣшително: „Азъ можехъ да ви отговорѣя за оскърблението тѣй както се пада, ако бѣше при мене саблята ми!“

Вечерахме на двѣ на три въ ресторана „Шибка“, отъ тамъ се опѣтихме за ношуване въ кѣщата, която бѣше наета за щаба на опълчението. Горния етажъ не бѣше стопленъ, тѣй щото нощта прекарахме лошо.

3-ий ЯНУАРИЙ.

На разсѣмване преминахъ въ кѣщата на стария си домакинъ, който ме прие на драго сърдце; отъ Шейновската побѣда той тѣй зарадванъ, щото незнае съ какво да ми отплати.

Вечерта се отбиваха при мене полковникъ Кесяковъ и батальонъ отъ офицеретѣ на моята бригада.

4-ий ЯНУАРИЙ.

Отъ тъмни зори съмъ заетъ съ съставляването на награденитѣ списъци, а прѣдъ обѣдъ се отбихъ къмъ нашия генералъ. Той още сърдитъ, дѣто опълчението е назначено да кара плѣнената Весселъ-пашова армия.